

Vječni krug

Riječ za spasenje mišljena
izmiče svom izričaju kao praznina bezvučna.
U traženju sebe sve je nerečeno.
Meni je do čvrstoće
kad se iscrpi i zadnje kazivanje,
naviklo na zaglušno kretanje
gdje se misao gubi
da smisao svoj dotakne.

Ljiljana Matković-Vlašić

Nostalgija

Volim riječi koje donose tebe
kao miris djetinjstva u prolazu.
Sjećanja na svečana popodneva
prejaka do boli.
Šetnje do prijateljskih vrtova,
šutnje u tamnim sjenicama kao slutnje.
Još uvijek živiš u meni, živote,
prisnost tiha minulih punina.

Ljiljana Matković-Vlašić

Vi koji toliko volite ljude

oprostite,
što govorim o životinjama i bilju.
Nekoć gledah bezbrižne supružnike
kako živice režu i plotove dižu,
a sada vidim zabrinuto pseto
na pragu puste kuće.
Vama koji se toliko brinete o ljudima
moram reći:
žao mi je žaba i ukočenih pataka
na ledu nepomičnih rijeka.
Žao mi je sumraka i jutarnje svježine
koju netko nedužnima uzima.
Vidjeh žute borove,
cvjetove i leptire bez boja,
pregažene mačke i vjeverice.
Jahače u crvenom oblaku
ispod crne gljive.
Vama koji toliko volite ljude
moram reći: oprostite,
sada za pticama plačem.

Ljiljana Matković-Vlašić

Dan kao da neće proći

noći kao da neće biti.
Je li to sumnja u dubini bića
ili svjetlo u zakutku smućenog svijeta?

Život je proključao iz pustinjskog pijeska
od jedne jedine riječi.

Ljiljana Matković-Vlašić

Sve trave

ceste,
žita,
oživih životom onih koje volim.

Puna bliskih bića
s granama drhtim.

Ljiljana Matković-Vlašić

Neživot nečujno odlazi

nebriga nečija.
Plaha blagost sustaje
na pragu prokletstva.
Što je to nekoć bilo jako,
a sada propada i propada?
Što smo to nekoć bili,
a sada kažu da više nismo?
Neživot nečujno odlazi.
Slutnja povrh svega
bit će jednom svega.

Ljiljana Matković-Vlašić

Razlomljena tužaljka

Kad tebe nema, stvari ne dišu
i nebo je teško do iznemoglosti.

Tamo je i moj život
gdje prebivaš prebijen i sam,
tamo je i meni vječnost
gdje čekaš jedan jedini dan.

Svaka kretnja strepnja,
riječ, krik i šutnja.

Prosjačim milost da te vidim,
toliko bih ti rekla da mogu,
obilazim oltare i molim se Bogu.

Skamenjena hodam ulicama grada
u žutim jutrima pokraj teških zgrada.
Tu svjetlo duboko ukopano svijetli
onkraj vrata i brava.

Ljiljana Matković-Vlašić

Malta

Danas još san mi donese
žuti otok,
pun pijeska, molitve i Boga,
tragova svježih svetoga Pavla,
spilja, klecala i raspela,
putova suhих i sprženih polja.

Ukleta gradina s vrha čeka oluju
da opet brodolomce iskrca
koji će kroz bespuće nositi križ i uskrsnuće,
dok na crti obzorja bijelog
zvijer hita
tamnim kobaltom neba.

Ljiljana Matković-Vlašić

Navikni se biti stranac

beskućnik i putnik
koji poslušno tumara postajom tuđeg grada
i šutke prima blagost jutarnjeg sunca
u čekaonici punoj dima i zime.
Neka te ne progone sjećanja domaćeg ognjišta
na kojem naći nećeš više ništa.
Drugdje te možda čekaju ljudska bića
i spremaju za te skromna skloništa.
Navikni se biti stranac, bez jezika i imena,
bez blagoslova i spomena,
sam i bez oslona.
Navikni se, tako ti svega,
ovdje ionako ničeg više nema
osim tvog nesretnog bijega.

Ljiljana Matković-Vlašić

Bože,
na zemlji mira nema u okrilju tvom.
Prilazimo, odstupamo,
ostajemo sami u mukama svojim.
Molitve naše kruže oko tebe.
Blizu smo i daleko.
Uvijek tako.

Ljiljana Matković-Vlašić

